

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (druhého senátu)

16. července 2020 *

„Kasační opravný prostředek – Hospodářská soutěž – Kartelové dohody – Evropský trh s podzemními a podmořskými silovými kabely – Rozdělení trhu v rámci projektů – Nařízení (ES) č. 1/2003 – Článek 20 – Kontrolní pravomoci Evropské komise v oblasti kartelových dohod – Pravomoc kopírovat údaje bez předchozího přezkumu a následně je zkoumat v prostorách Komise – Pokuty – Pravomoc soudního přezkumu v plné jurisdikci“

Ve věci C-606/18 P,

jejímž předmětem je kasační opravný prostředek na základě článku 56 statutu Soudního dvora Evropské unie, podaný dne 24. září 2018,

Nexans France SAS, se sídlem v Courbevoie (Francie),

Nexans SA, se sídlem v Courbevoie,

zastoupené G. Forwood, avocate, jakož i M. Powellem a A. Rogers, solicitors,

navrhovatelky,

další účastnice řízení:

Evropská komise, zastoupená C. Giolitem a P. Rossim, jakož i C. Sjodin a F. Castilla Contreras, jako zmocněnci,

žalovaná v prvním stupni,

SOUDNÍ DVŮR (druhý senát),

ve složení A. Arabadžev, předseda senátu, K. Lenaerts, předseda Soudního dvora vykonávající funkci soudce druhého senátu, P. G. Xuereb (zpravodaj), T. von Danwitz a A. Kumin, soudci,

generální advokátka: J. Kokott,

vedoucí soudní kanceláře: M. Longar, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 16. října 2019,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 12. března 2020,

vydává tento

* Jednací jazyk: angličtina.

Rozsudek

- 1 Kasačním opravným prostředkem se společnosti Nexans France SAS a Nexans SA domáhají zrušení rozsudku Tribunálu Evropské unie ze dne 12. července 2018, Nexans France a Nexans v. Komise (T-449/14, dále jen „napadený rozsudek“, EU:T:2018:456), kterým Tribunál odmítl jejich žalobu znějící jednak na zrušení rozhodnutí Komise C(2014) 2139 final ze dne 2. dubna 2014 v řízení podle článku 101 [SFEU] a článku 53 Dohody o EHP (Věc AT.39610 – Silové kabely) (dále jen „sporné rozhodnutí“) v rozsahu, v němž se jich týká, a jednak na snížení částky pokut, které jim byly sporným rozhodnutím uloženy.

Právní rámec

Nariadení (ES) č. 1/2003

- 2 Článek 20 nařízení Rady (ES) č. 1/2003 ze dne 16. prosince 2002 o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v člancích [101 a 102 SFEU] (Úř. věst. 2003, L 1, s. 1), nadepsaný „Kontrolní pravomoci Komise“, stanoví:

„1. Za účelem plnění povinností svěřených jí tímto nařízením může Komise provádět veškeré nezbytné kontroly podniků a sdružení podniků.

2. Úředníci a ostatní doprovázející osoby zmocněné Komisí ke kontrole jsou oprávněni:

- a) vstupovat do všech prostorů, na pozemky a do dopravních prostředků podniků a sdružení podniků;
- b) kontrolovat účetní knihy a ostatní obchodní záznamy, bez ohledu na to, v jaké formě jsou uloženy;
- c) kopírovat nebo získávat v jakékoli formě kopie nebo výpisy z těchto knih nebo záznamů;
- d) pečeti kterékoli podnikatelské prostory a účetní knihy nebo záznamy po dobu a v rozsahu, které jsou nezbytné pro kontrolu;
- e) žádat každého zástupce nebo zaměstnance podniku nebo sdružení podniků o vysvětlení skutečností nebo dokumentů týkajících se předmětu a účelu kontroly a zaznamenávat odpovědi.

[...]

4. Podniky a sdružení podniků se musí podřídit kontrolám nařízeným na základě rozhodnutí Komise. Rozhodnutí musí stanovit předmět a účel kontroly, stanovit datum, kdy má začít, a uvést sankce podle článků 23 a 24 a právo na přezkoumání rozhodnutí Soudním dvorem. Komise přijímá taková rozhodnutí po konzultaci s orgánem pro hospodářskou soutěž členského státu, na jehož území se má kontrola provést.

[...]“

- 3 Článek 21 tohoto nařízení, nadepsaný „Kontrola v jiných prostorách“, stanoví:

„1. Pokud existuje důvodné podezření, že účetní knihy nebo jiné obchodní záznamy související s předmětem kontroly, které mohou mít význam pro dokázání závažného porušení článků [101] nebo [102 SFEU], jsou uchovávány v jakýchkoli jiných prostorách, na pozemcích a v dopravních

prostředcích, včetně bytů ředitelů, vedoucích pracovníků a dalších zaměstnanců dotýčných podniků a sdružení podniků, může Komise svým rozhodnutím nařídit provedení kontroly v těchto jiných prostorách, na pozemcích a v dopravních prostředcích.

[...]

4. Úředníci a ostatní doprovázející osoby zmocnění Komisí provést kontrolu nařízenou podle odstavce 1 tohoto článku mají pravomoci uvedené v čl. 20 odst. 2 písm. a), b) a c). [...]"

4 Článek 23 odst. 2 a 3 uvedeného nařízení stanoví:

„2. Komise může rozhodnutím uložit podnikům a sdružením podniků pokuty, pokud úmyslně nebo z nedbalosti:

a) se dopouštějí jednání v rozporu s články [101] nebo [102 SFEU]

[...]

3. Při stanovování výše pokuty se přihlíží k závažnosti a k délce trvání protiprávního jednání.“

5 Článek 31 téhož nařízení stanoví:

„Soudní dvůr má neomezenou příslušnost přezkoumávat rozhodnutí, kterými Komise stanovila pokutu nebo penále. Může uloženou pokutu nebo penále zrušit, snížit nebo zvýšit.“

Pokyny z roku 2006

6 Pokyny pro výpočet pokut uložených podle čl. 23 odst. 2 písm. a) nařízení č. 1/2003 (Úř. věst. 2006, C 210, s. 2, dále jen „pokyny z roku 2006“) v bodech 2 a 4 uvádějí, že pokud jde o stanovení pokut, Komise „musí vzít v úvahu dobu trvání a závažnost protiprávního jednání“ a „[j]e na místě stanovit pokuty v takové výši, která má odrazující účinek“.

7 Z bodů 9 až 11 těchto pokynů vyplývá, že aniž je dotčen jejich bod 37, zahrnuje metoda Komise pro stanovení pokut dvoustupňový postup, a sice zaprvé určení výše základní pokuty a zadruhé případné úpravy této částky směrem nahoru nebo dolů. V rámci stanovení základní částky pokuty Komise nejprve v souladu s body 13 až 18 uvedených pokynů určuje hodnotu tržeb, z které bude vycházet. Podle bodu 19 téže pokynů základní výše pokuty bude souviset s určitým podílem tržeb a záviset na stupni závažnosti protiprávního jednání vynásobeným počtem let, během nichž k takovému jednání docházelo.

8 Bod 21 pokynů z roku 2006 zní:

„Podíl tržeb, k němuž se bude přihlížet, se obvykle bude nacházet na stupnici do 30 %.“

9 Bod 22 těchto pokynů stanoví:

„Při rozhodování o tom, zda by se podíl tržeb, k němuž se bude v daném případě přihlížet, mělo nacházet ve spodní nebo horní části této stupnice, vezme Komise v úvahu určitý počet ukazatelů, například povahu protiprávního jednání, kumulovaný podíl všech stran na trhu, zeměpisný rozsah protiprávního jednání, implementování či neimplementování protiprávního jednání.“

Skutečnosti předcházející sporu a sporné rozhodnutí

- 10 Skutečnosti předcházející sporu, které jsou uvedeny v bodech 1 až 20 a 42 až 47 napadeného rozsudku, lze pro účely tohoto řízení shrnout následovně.
- 11 Navrhovatelky, společnost Nexans France a její mateřská společnost Nexans, jsou francouzské společnosti, které jsou činné v odvětví výroby a dodávek podzemních a podmořských silových kabelů.
- 12 Dopisem ze dne 17. října 2008 poskytla ABB AB, společnost se sídlem ve Švédsku, Komisi v rámci žádosti o poskytnutí ochrany před pokutami ve smyslu oznámení Komise o ochraně před pokutami a snížení pokut v případech kartelů (Úř. věst. 2006, C 298, s. 17) řadu prohlášení a dokumentů týkajících se restriktivních obchodních praktik v tomto odvětví.
- 13 Posléze Komise provedla šetření.
- 14 Ve středu dne 28. ledna 2009 se inspektoři Komise v doprovodu zástupců francouzského orgánu pro hospodářskou soutěž dostavili do prostor společnosti Nexans France v Clichy (Francie), aby provedli kontrolu podle čl. 20 odst. 4 nařízení č. 1/2003 (dále jen „dotčená kontrola“) na základě rozhodnutí ze dne 9. ledna 2009, kterým se společnosti Nexans, jakož i všem podnikům, které tato společnost kontroluje, ukládá, aby se podřídily takové kontrole (dále jen „rozhodnutí o kontrole“). Podle článku 1 druhého pododstavce tohoto rozhodnutí „[dotčená] kontrola mohla být provedena ve všech prostorách kontrolovaných podnikem, a zejména v kancelářích nacházejících se na následující adrese: Rue Mozart 4-10, 92110 Clichy, Francie“.
- 15 Po doručení rozhodnutí o kontrole navrhovatelkám si inspektoři Komise (dále jen „inspektoři“) přáli zkoumat dokumenty a počítače určitých zaměstnanců společnosti Nexans France, a sice pánů B., J. a R. Vzhledem k tomu, že inspektorům bylo sděleno, že pan J. je na služební cestě i se svým počítačem a vrátí se až v pátek 30. ledna 2009, pořídili přesné kopie pevných disků těchto počítačů panů B. a R., jakož i pana D., jiného zaměstnance společnosti Nexans France. K tomu, aby mohli v údajích obsažených v těchto počítačích vyhledávat prostřednictvím klíčových slov, použili inspektoři počítačový forenzní software, který zpracovával tyto údaje v noci z 28. na 29. ledna 2009.
- 16 Druhý den dotčené kontroly, tedy ve čtvrtek 29. ledna 2009, inspektoři zkoumali přesné kopie pevných disků počítačů panů B., D. a R.
- 17 Třetí den této kontroly, tedy v pátek 30. ledna 2009, mohli inspektoři zkoumat přenosný počítač pana J., který se vrátil do kanceláře. Použití počítačového forenzního softwaru jim umožnilo získat zpět několik souborů, dokumentů a elektronickou poštu, které byly odstraněny z pevného disku tohoto počítače, a konstatovat, že tyto dokumenty byly pro šetření relevantní. Inspektoři se rozhodli pořídit přesnou kopii tohoto pevného disku. Nicméně poté, co konstatovali, že již nemají dostatek času k pořízení takové kopie, rozhodli se pořídit kopii vybraných dat a umístit je na elektronické nosiče dat (dále jen „datové nosiče“), které byly vloženy do zapečetěných obálek a odvezeny do kanceláří Komise v Bruselu (Belgie). Jednalo se o dva soubory elektronické pošty nalezené na přenosném počítači pana J. a soubor elektronické pošty nalezený v počítači pana R. Počítač pana J. a jeden datový nosič nalezený v jeho kanceláři, který obsahoval dokumenty chráněné heslem, byly uloženy do skříně, kterou inspektoři zapečetili.
- 18 Inspektoři se vrátili do prostor společnosti Nexans France v úterý 3. února 2009. Otevřeli zapečetěnou skříň, ve které byl uložen datový nosič nalezený v kanceláři pana J. a jeho počítač. Inspektoři na místě zkontrolovali datový nosič, vytiskli z něj dva dokumenty, které si ponechali, a nosič vrátili zástupcům navrhovatelek. Dále vyhotovili tři přesné kopie pevného disku počítače pana J., a každou z nich uložili na tři různé datové nosiče. Inspektoři předali jeden ze tří datových nosičů zástupcům navrhovatelek

a další dva vložili do zapečetěných obálek a – poté, co vzali na vědomí, že navrhovatelky zpochybňují legitimitu tohoto postupu – odvezli obálky do Bruselu. Inspektoři uvedli, že zapečetěné obálky budou otevřeny pouze v prostorách Komise za přítomnosti zástupců navrhovatelek.

- 19 Zapečetěné obálky obsahující datové nosiče, které odvezli inspektoři, byly otevřeny v kancelářích Komise v Bruselu dne 2. března 2009 za přítomnosti advokátů navrhovatelek. Dokumenty uložené na těchto datových nosičích byly přezkoumány a inspektoři vytiskli ty, které považovali za relevantní pro šetření. Druhá kopie těchto dokumentů v tištěné podobě, jakož i jejich seznam, byly předány advokátům navrhovatelek. Přezkum všech dat uložených na dotčených datových nosičích trval osm pracovních dnů a skončil dne 11. března 2009. Kancelář, v níž byly dokumenty a datové nosiče zkoumány, byla na konci každého pracovního dne zapečetěna za přítomnosti advokátů navrhovatelek a následující den v jejich přítomnosti opět otevřena. Na konci těchto úkonů byly smazány pevné disky počítačů, na kterých inspektoři Komise pracovali.
- 20 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 7. dubna 2009 a zapsaným do rejstříku pod číslem T-135/09 podaly navrhovatelky žalobu směřující zejména k tomu, aby Tribunál zrušil rozhodnutí o kontrole a prohlásil za protiprávní rozhodnutí Komise pořídit kopie určitých počítačových souborů a pevného disku počítače pana J., aby je později zkontrolovala ve svých kancelářích v Bruselu.
- 21 Rozsudkem ze dne 14. listopadu 2012, Nexans France a Nexans v. Komise (T-135/09, EU:T:2012:596), Tribunál částečně zrušil rozhodnutí o kontrole v rozsahu, v němž se týkalo jiných silových kabelů než podmořských a podzemních silových kabelů vysokého napětí a materiálu souvisejícího s těmito jinými kabely, a ve zbývající části žalobu zamítl. Rozsudkem ze dne 25. června 2014, Nexans a Nexans France v. Komise (C-37/13 P, EU:C:2014:2030), Soudní dvůr zamítl kasační opravný prostředek podaný navrhovatelkami proti tomuto rozsudku Tribunálu.
- 22 V článku 1 sporného rozhodnutí Komise konstatovala, že se navrhovatelky a 24 dalších společností zúčastnilo kartelové dohody (dále jen „kartelová dohoda“), která představuje jediné a trvající protiprávní jednání v rozporu s článkem 101 SFEU a článkem 53 Dohody o Evropském hospodářském prostoru ze dne 2. května 1992 (Úř. věst. 1994, L 1, s. 3) v odvětví podzemních nebo podmořských silových kabelů (velmi) vysokého napětí (dále jen „dotčené protiprávní jednání“).
- 23 V uvedeném rozhodnutí měla Komise za to, že kartelová dohoda má dvě hlavní konfigurace, jež tvoří složený celek, a sice
 - kartelovou konfiguraci, která sdružovala evropské podniky zpravidla označované jako „členové R“, japonské podniky označované jako „členové A“ a jihokorejské podniky označované jako „členové K“ a která umožňovala dosáhnout cíle rozdělit si území a zákazníky mezi evropské, japonské a jihokorejské výrobce (dále jen „konfigurace A/R“). Toto rozdělení se uskutečňovalo podle dohody o „domovském území“, podle níž se japonští a jihokorejští výrobci zdrželi konkurenčních projektů na „domovském území“ evropských výrobců, přičemž evropští výrobci se zavázali zůstat mimo trhy Japonska a Jižní Koreje. K výše uvedenému rozdělení se připojilo ještě rozdělení projektů na „územích vývozu“, a sice zbytek světa s výjimkou zejména Spojených států,
 - kartelovou konfiguraci, která spočívala v rozdělení si území a zákazníků evropskými výrobci, pokud jde o projekty realizované na evropském „domovském“ území nebo přidělené evropským výrobcům (dále jen „evropská konfigurace“).
- 24 Podle sporného rozhodnutí se společnost Nexans France účastnila kartelové dohody od 13. listopadu 2000 do 28. ledna 2009. Společnost Nexans byla shledána odpovědnou za dotčené protiprávní jednání jakožto mateřská společnost společnosti Nexans France za období od 12. června 2001 do 28. ledna 2009.

- 25 Pro účely výpočtu částky pokut použila Komise ustanovení čl. 23 odst. 2 písm. a) nařízení č. 1/2003 a metodologii uvedenou v pokynech pro výpočet pokut z roku 2006.
- 26 Na prvním místě, pokud jde o základní částku uvedených pokut, určila Komise hodnotu tržeb, která měla být zohledněna. Dále stanovila podíl této hodnoty tržeb odrážející závažnost dotčeného protiprávního jednání. V tomto ohledu měla Komise za to, že toto protiprávní jednání bylo z povahy samé jedním z nejzávažnějších omezení hospodářské soutěže, což odůvodňovalo „koeficient závažnosti“ ve výši 15 %. Komise rovněž uplatnila zvýšení koeficientu závažnosti o 2 % u všech adresátů sporného rozhodnutí vzhledem ke kumulovanému tržnímu podílu a téměř celosvětovému zeměpisnému rozsahu kartelové dohody pokrývající především celé území Evropského hospodářského prostoru (EHP).
- 27 Kromě toho měla Komise za to, že chování evropských podniků bylo pro hospodářskou soutěž škodlivější než chování ostatních podniků, jelikož kromě jejich účasti na kartelové konfiguraci A/R si evropské podniky mezi sebou rozdělily projekty se silovými kabely v rámci evropské konfigurace. Z tohoto důvodu stanovila Komise podíl hodnoty tržeb, která měla být zohledněna, na základě závažnosti protiprávního jednání, na 19 % pro evropské podniky a na 17 % pro ostatní podniky. Takto určená základní částka činila v případě společnosti Nexans France 70 670 000 eur.
- 28 Na druhém místě, pokud jde o úpravu základní částky pokut, Komise ve vztahu k navrhovatelkám nezjistila přitěžující ani polehčující okolnosti.
- 29 V článku 2 písm. c) a d) sporného rozhodnutí Komise uložila zaprvé pokutu ve výši 4 903 000 eur společnosti Nexans France za období od 13. listopadu 2000 do 11. června 2001 a zadruhé pokutu ve výši 65 767 000 eur společnosti Nexans France společně a nerozdílně se společností Nexans za období od 12. června 2001 do 28. ledna 2009.

Řízení před Tribunálem a napadený rozsudek

- 30 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 17. června 2014 podaly navrhovatelky žalobu znějící na zrušení sporného rozhodnutí v rozsahu, v němž se jich týkalo, a na snížení částky pokut, které jim byly uloženy.
- 31 Na podporu svých návrhových žádání znějících na zrušení sporného rozhodnutí vznesly navrhovatelky před Tribunálem dva žalobní důvody, z nichž první vycházel z porušení čl. 20 odst. 2 až 4 nařízení č. 1/2003, rozhodnutí o kontrole, práva na obhajobu, jakož i článku 7 Listiny základních práv Evropské unie a druhý z nesprávného posouzení, pokud jde o určení dne zahájení účasti společnosti Nexans France na kartelové dohodě. Na podporu svých návrhových žádání směřujících ke snížení částky pokut, které jim byly uloženy, uplatnily navrhovatelky kromě pochybení Komise, které se týkalo doby trvání dotčeného protiprávního jednání zpochybněné v rámci druhého žalobního důvodu, zvláštní žalobní důvod, vycházející ze zjevně nesprávného posouzení a z porušení povinnosti uvést odůvodnění, jakož i zásady rovného zacházení při stanovení koeficientu závažnosti pro výpočet pokut.
- 32 Napadeným rozsudkem Tribunál žalobu zamítl v plném rozsahu.
- 33 Zaprvé, pokud jde o údajnou neexistenci právního základu kontrolních opatření přijatých Komisí, měl Tribunál za to, že na rozdíl od toho, co tvrdily navrhovatelky, z čl. 20 odst. 2 písm. b) a c) nařízení č. 1/2003 nevyplývá, že se pravomoc Komise pořizovat nebo získávat kopie nebo výňatky z účetních knih a obchodních záznamů kontrolovaného podniku omezuje na účetní knihy a obchodní záznamy, které již kontrolovala. Takový výklad by ostatně mohl ohrozit užitečný účinek čl. 20 odst. 2 písm. b) uvedeného nařízení, jelikož za určitých okolností může kontrola účetních knih a obchodních záznamů podniku vyžadovat nebo být zjednodušena tím, že se jako v projednávané věci předběžně pořídí kopie uvedených účetních knih nebo obchodních záznamů. Vzhledem k tomu, že inspektoři podle Tribunálu

pořídili přesnou kopii pevného disku počítače pana J. a kopii souborů elektronické pošty nalezených v uvedeném počítači a počítači pana R. v rámci použití počítačového forenzního softwaru, jehož předmětem bylo vyhledávání informací relevantních pro šetření, spadá pořízení těchto kopií do pravomocí přiznaných Komisi čl. 20 odst. 2 písm. b) a c) nařízení č. 1/2003.

- 34 Tribunál konstatoval, že na rozdíl od toho, co tvrdily navrhovatelky, se inspektoři neomezili na to, že do vyšetřovacího spisu rovnou založili dokumenty obsažené v kopiích souborů elektronické pošty nalezených v počítači pana R. a v počítači pana J. a v přesné kopii pevného disku posledně uvedeného počítače, aniž předem ověřili jejich relevanci vzhledem k předmětu dotčené kontroly.
- 35 Kromě toho Tribunál rozhodl, že čl. 20 odst. 2 písm. b) nařízení č. 1/2003 nestanoví, že kontrola účetních knih a obchodních záznamů podniků podléhajících kontrole se provádí výhradně v jejich prostorách, pokud – jako v projednávané věci – uvedená kontrola nemůže být dokončena v původně předpokládané lhůtě. Uvedené ustanovení pouze zavazuje Komisi k tomu, aby při kontrole dokumentů prováděné ve svých prostorách dodržovala tytéž záruky vůči těmto podnikům, jaké je povinna dodržovat při kontrole na místě, což bylo v projednávané věci dodrženo.
- 36 Zadruhé Komise neporušila ani dosah rozhodnutí o kontrole, jelikož toto rozhodnutí nevylučovalo možnost Komise pokračovat v dotčené kontrole v jejích prostorách v Bruselu a jelikož navrhovatelky netvrdily, že délka trvání této kontroly překročila přiměřenou lhůtu.
- 37 Zatřetí měl Tribunál za to, že Komise neporušila právo navrhovatelek na obhajobu ani čl. 20 odst. 3 a 4 nařízení č. 1/2003 nebo článek 7 Listiny základních práv.
- 38 Začtvrté měl Tribunál za to, že se Komise nedopustila pochybení, když jako datum zahájení účasti společnosti Nexans France na dotčeném protiprávním jednání použila datum 13. listopadu 2000.
- 39 Zapáté, pokud jde o návrhy navrhovatelek směřující ke snížení částky pokut, které jim byly uloženy, Tribunál rozhodl, že argumenty navrhovatelek nemohou odůvodnit snížení této částky. Pokud jde konkrétněji o argumentaci navrhovatelek, podle které rozlišení provedené Komisí mezi evropskými podniky na jedné straně a japonskými podniky na straně druhé, pokud jde o podíl hodnoty tržeb použitý za účelem zohlednění závažnosti protiprávního jednání, je v rozporu se zásadou rovného zacházení, měl Tribunál za to, že Komise byla oprávněna považovat rozdělení projektů v rámci evropské kartelové konfigurace ze strany evropských podniků za dodatečnou skutečnost, která odůvodňovala postih dodatečným procentním podílem z titulu závažnosti protiprávního jednání.

Návrhová žádání stran před Soudním dvorem

- 40 Navrhovatelky navrhují, aby Soudní dvůr:
- napadený rozsudek zrušil;
 - vrátil věc Tribunálu, aby rozhodl o žalobě na neplatnost sporného rozhodnutí v rozsahu, v němž se jich týká;
 - snížil pokuty, které jim byly uloženy, o částku odpovídající sníženému koeficientu závažnosti, a
 - uložil Komisi náhradu nákladů řízení o kasačním opravném prostředku a řízení před Tribunálem.
- 41 Komise navrhuje, aby Soudní dvůr:
- odmítl kasační opravný prostředek v plném rozsahu jako zčásti nepřipustný a v každém případě jej zamítl jako irelevantní nebo zcela neopodstatněný a

- uložil navrhovatelkám náhradu nákladů řízení včetně nákladů řízení v prvním stupni.

K žádosti o znovuotevření ústní části řízení

- 42 Ústní část řízení byla ukončena dne 12. března 2020 po přednesení stanoviska generální advokátky.
- 43 Podáním došlým soudní kanceláři Soudního dvora dne 29. května 2020 podaly navrhovatelky návrh na znovuotevření ústní části řízení. Na podporu tohoto návrhu se dovolávají skutečnosti, že Tribunál usnesením přijatým dne 4. května 2020 opravil bod 156 napadeného rozsudku v anglickém znění.
- 44 Podle navrhovatelek představuje tato oprava novou skutečnost, která může mít rozhodující vliv na rozhodnutí Soudního dvora, pokud jde o jejich čtvrtý důvod kasačního opravného prostředku.
- 45 Je třeba připomenout, že Soudní dvůr může kdykoli po vyslechnutí generálního advokáta nařídít znovuotevření ústní části řízení v souladu s článkem 83 svého jednacího řádu, zejména pokud účastník řízení předložil po ukončení této části řízení novou skutečnost, která může mít rozhodující vliv na rozhodnutí Soudního dvora.
- 46 V projednávané věci je však třeba konstatovat, že oprava bodu 156 napadeného rozsudku není určující pro posouzení čtvrtého důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelek ze strany Soudního dvora.
- 47 S ohledem na předcházející úvahy má Soudní dvůr po vyslechnutí generální advokátky za to, že není namístě nařizovat znovuotevření ústní části řízení.

Ke kasačnímu opravnému prostředku

- 48 Na podporu svého kasačního opravného prostředku uplatňují navrhovatelky pět důvodů. První tři důvody kasačního opravného prostředku se týkají toho, že Tribunál odmítl jejich argumenty týkající se průběhu dotčené kontroly a poslední dva se týkají rozhodnutí Tribunálu o výpočtu pokuty, která jim byla uložena ve sporném rozhodnutí. Konkrétněji čtvrtý důvod kasačního opravného prostředku vychází z nesprávného právního posouzení důsledků, které je třeba vyvodit z údajné neexistence účinků dotčeného protiprávního jednání. Pátý důvod kasačního opravného prostředku vychází ze zjevně nesprávného posouzení a z nedostatku odůvodnění, pokud jde o zvýšení koeficientu závažnosti o 2 % použitého v případě evropské kartelové konfigurace.

K prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku

Argumentace účastnic řízení

- 49 V rámci prvního důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelky tvrdí, že napadený rozsudek je stižen nesprávným právním posouzením, pokud jde o výklad čl. 20 odst. 2 písm. b) a c) nařízení č. 1/2003, v rozsahu, v němž potvrzuje, že Komise měla právo pořídit přesnou kopii pevného disku a kopií souborů elektronické pošty, aniž předtím provedla důkladný přezkum těchto materiálů. Tento důvod se týká bodů 53 až 56 a 97 napadeného rozsudku.
- 50 Zaprvé lze podle navrhovatelek kopírovat pouze účetní knihy a záznamy, které byly předtím zkontrolovány inspektorem v souladu s čl. 20 odst. 2 písm. b) tohoto nařízení. Komisi podle názoru navrhovatelek nic nebrání v tom, aby se omezila na kopírování dokumentů a spisů, které jsou podle jejího názoru relevantní pro šetření, než aby pořizovala úplnou kopii pevného disku.

- 51 Zadruhé čl. 20 odst. 2 nařízení č. 1/2003 stanoví podle navrhovatelek určitou posloupnost jednotlivých etap popsanych v tomto ustanovení. Nejprve inspektoři Komise vstupují do prostorů dotyčného podniku. Poté kontrolují účetní knihy a ostatní záznamy, které považují za relevantní pro šetření. Nakonec mohou podle navrhovatelek pořizovat kopie těchto materiálů. Kontrola prováděná v rámci tohoto procesu je podle navrhovatelek zásadní, neboť v této fázi umožňuje inspektorům Komise ověřit, zda dokumenty mohou mít význam pro šetření. Hromadným okopírováním údajů, aniž by je jeden z jejich vyšetřovatelů předem přezkoumal, by Komise ostatně mohla podle navrhovatelek okopírovat dokumenty, na které se vztahuje zásada ochrany důvěrnosti komunikace mezi advokátem a jeho klientem.
- 52 Zatřetí z judikatury Soudního dvora podle navrhovatelek vyplývá, že vyšetřovací pravomoci Komise musí být vykládány restriktivně, jelikož zasahují do vlastnického práva podniku, který je kontrolován.
- 53 Komise tvrdí, že první důvod kasačního opravného prostředku je nepřipustný, neboť směřuje, s výjimkou jednoho argumentu, k tomu, aby Soudní dvůr znovu přezkoumal argumenty, které navrhovatelky předložily Tribunálu. Dodatečný argument navrhovatelek, podle kterého by přístup Komise v projednávané věci mohl vést k tomu, že si Komise pořídí kopii dokumentů, na které se vztahuje zásada ochrany důvěrnosti komunikace mezi advokátem a jeho klientem, je podle názoru Komise nepřipustný z důvodu, že nebyl uplatněn v prvním stupni. Podpůrně Komise tvrdí, že tento důvod kasačního opravného prostředku je irelevantní, neboť spočívá na neúplném výkladu napadeného rozsudku, který nezohledňuje hlavní závěry Tribunálu v bodech 52, 58 a 59 tohoto rozsudku, nebo je neopodstatněný.

Závěry Soudního dvora

- 54 Pokud jde o přípustnost prvního důvodu kasačního opravného prostředku, je třeba uvést, že navrhovatelky tímto důvodem kasačního opravného prostředku zpochybňují výklad čl. 20 odst. 2 písm. b) a c) nařízení č. 1/2003 podaný Tribunálem. Z judikatury Soudního dvora přitom vyplývá, že jestliže navrhovatel zpochybňuje výklad nebo použití unijního práva ze strany Tribunálu, mohou být právní otázky zkoumané v prvním stupni znovu projednány v řízení o kasačním opravném prostředku. Kdyby totiž navrhovatel nemohl svůj kasační opravný prostředek takto opřít o důvody a argumenty již použité před Tribunálem, ztrácelo by uvedené řízení částečně smysl (rozsudek ze dne 16. ledna 2019, Komise v. United Parcel Service, C-265/17 P, EU:C:2019:23, bod 15 a citovaná judikatura). Z toho vyplývá, že první důvod kasačního opravného prostředku je přípustný.
- 55 Pokud jde o argument navrhovatelek směřující k zásadě ochrany důvěrnosti komunikace mezi advokátem a jeho klientem, je třeba připomenout, že z judikatury Soudního dvora vyplývá, že argument je přípustný, pokud představuje rozšíření argumentu uvedeného předtím v návrhu na zahájení řízení a je s ním úzce spojen (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. ledna 2017, Roca Sanitario v. Komise, C-636/13 P, EU:C:2017:56, bod 35 a citovaná judikatura). Tak je tomu přitom v projednávané věci, jelikož se jedná o úvahu, kterou navrhovatelky nadnesly na podporu jejich argumentu, podle kterého Komise může pořizovat kopie pouze účetních knih a záznamů, které již zkontrolovala.
- 56 Pokud jde o věc samou, je třeba bez dalšího uvést, že je pravda, že navrhovatelky nezpochybňují zjištění Tribunálu uvedená v bodech 52, 58 a 59 napadeného rozsudku. Podle těchto zjištění na jedné straně představuje pořízení přesné kopie pevného disku počítače a kopie dat uložených na nosiči digitálních dat v rámci používání počítačového forenzního softwaru Komise v podstatě přechodnou etapu, která má inspektorům umožnit vyhledání dokumentů relevantních pro kontrolu. Na druhé straně z těchto zjištění vyplývá, že v projednávané věci Komise nezaložila přímo do vyšetřovacího spisu dokumenty obsažené v kopiích souborů elektronické pošty nalezených v počítači pana R. a pana J., jakož i v přesné kopii pevného disku tohoto posledně uvedeného počítače, aniž předtím ověřila jejich relevanci s ohledem na předmět dotčené kontroly. Skutečnost, že navrhovatelky nezpochybňují tato

zjištění Tribunálu, však neznamená, na rozdíl od toho, co tvrdí Komise, že první důvod kasačního opravného prostředku je irelevantní. Uvedená zjištění totiž sama o sobě nestačí k prokázání toho, že Komise měla pravomoc takové kopie pořídit.

- 57 Je tedy nezbytné přezkoumat, zda se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když měl za to, že taková pravomoc vyplývá z čl. 20 odst. 2 písm. b) nebo c) nařízení č. 1/2003.
- 58 V tomto ohledu je třeba uvést, že jak ze znění čl. 20 odst. 2 písm. c) nařízení č. 1/2003, tak z jeho kontextu vyplývá, že unijní normotvůrce tím, že Komisi opravňuje tímto ustanovením „kopírovat nebo získávat v jakékoli formě kopie nebo výpisy“ z účetních knih nebo ostatních obchodních záznamů uvedených v čl. 20 odst. 2 písm. b) tohoto nařízení, měl na mysli důkazy, které je Komise oprávněna získat za účelem jejich založení do spisu a případně je použít v řízení, v kterém se ukládají sankce za protiprávní jednání v oblasti unijního práva hospodářské soutěže. Musí se tedy jednat o dokumenty, na které se vztahuje předmět kontroly, což předpokládá, že Komise předtím ověřila, že tomu tak je.
- 59 Z toho vyplývá, že se Tribunál nemohl opírat o čl. 20 odst. 2 písm. c) nařízení č. 1/2003, aby rozhodl, že Komise byla oprávněna pořizovat kopie souborů elektronické pošty nalezených v počítači pana R. a počítači pana J., jakož i přesnou kopii pevného disku tohoto posledně uvedeného počítače.
- 60 Článek 20 odst. 2 písm. b) nařízení č. 1/2003, na který Tribunál rovněž odkazuje a který opravňuje Komisi kontrolovat účetní knihy a ostatní obchodní záznamy kontrolovaných podniků nebo sdružení podniků, bez ohledu na to, v jaké formě jsou uloženy, nicméně představuje právní základ pro pořízení takových kopií.
- 61 Na prvním místě je totiž třeba uvést, že unijní normotvůrce tím, že se v tomto ohledu omezil na to, že Komisi pověřil prováděním takové kontroly, aniž podrobněji specifikoval pravomoc takto poskytnutou Komisi, přiznal tomuto orgánu určitý prostor pro uvážení, pokud jde o konkrétní způsoby kontroly, kterou může provést.
- 62 Komise tedy může podle okolností rozhodnout o provedení kontroly údajů obsažených na nosiči digitálních dat podniku, který je kontrolován, nikoli na základě originálu, ale na základě kopie těchto údajů. Jak v případě, kdy Komise zkoumá původní údaje, tak v případě, kdy analyzuje kopii těchto údajů, se totiž jedná o tytéž údaje, které jsou předmětem kontroly z její strany. Za těchto okolností je irelevantní argument navrhovatelek, podle kterého možnost pořizovat takové kopie není v čl. 20 odst. 2 písm. b) nařízení č. 1/2003 výslovně uvedena.
- 63 Na rozdíl od toho, co tvrdí navrhovatelky, právo Komise pořizovat kopie souborů elektronické pošty a přesné kopie pevného disku počítače jakožto dílčí fáze v rámci přezkumu údajů obsažených v těchto souborech a na tomto nosiči tak nepředstavuje dodatečnou výsadu přiznanou Komisi, nýbrž, jak to právem konstatoval Tribunál v bodě 56 napadeného rozsudku, je součástí kontrolní pravomoci, kterou čl. 20 odst. 2 písm. b) nařízení č. 1/2003 dává tomuto orgánu k dispozici.
- 64 Na druhém místě, podle ustálené judikatury sice platí, že vyšetřovací pravomoci Komise v oblasti hospodářské soutěže jsou jasně vymezeny (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 18. června 2015, Deutsche Bahn a další v. Komise, C-583/13 P, EU:C:2015:404, bod 31 a citovaná judikatura), neznamená to však, jak v podstatě uvedla generální advokátka v bodech 61 a 62 svého stanoviska, že ustanovení, která přiznávají uvedenému orgánu vyšetřovací pravomoci, musí být vykládána restriktivně, i když je z tohoto hlediska třeba dbát na to, aby uvedené pravomoci neporušovaly práva dotčených podniků. Tato práva jsou přitom zaručena, pokud Komise jako v projednávané věci předtím, než vloží do spisu dokumenty považované v tomto ohledu za relevantní a vymaže ostatní okopírované údaje, zkopíruje údaje, sice bez předchozího přezkumu, ale následně za důsledného dodržování práva na obhajobu dotčených podniků ověří, zda jsou tyto údaje relevantní pro předmět kontroly.

- 65 Právo Komise provádět takové kopie se tudíž nedotýká ani procesních záruk stanovených nařízením č. 1/2003, ani jiných práv kontrolovaného podniku za podmínky, že Komise po dokončení svého přezkumu vloží do spisu pouze dokumenty, které jsou relevantní vzhledem k předmětu kontroly. Jak konstatoval Tribunál, v projednávané věci tomu tak bylo.
- 66 Na třetím místě, jak vyplývá ze skutkových zjištění Tribunálu v bodě 52 napadeného rozsudku, Komise používá počítačový forenzní software, který vyžaduje, aby mu předcházela fáze nazvaná „indexace“, která je zpravidla časově náročná. Totéž platí pro následující etapu tohoto procesu zpracování informací, během níž Komise provádí přezkum těchto údajů, jak ostatně prokazují skutkové okolnosti projednávané věci. Je tedy v zájmu nejen Komise, ale i dotčeného podniku, aby se tento orgán při výkonu své kontroly opíral o kopii těchto údajů, a umožnil tak tomuto podniku pokračovat v používání těchto údajů, jakož i nosičů, na kterých se údaje nacházejí, ihned po pořízení této kopie, čímž se zmírňuje zásah do fungování tohoto podniku způsobený kontrolou, kterou Komise provádí.
- 67 Za těchto podmínek musí být argumenty navrhovatelek založené na znění čl. 20 odst. 2 písm. c) nařízení č. 1/2003 a na obecné systematické čl. 20 odst. 2 tohoto nařízení odmítnuty.
- 68 Je tudíž třeba zamítnout první důvod kasačního opravného prostředku jako zjevně neopodstatněný.

K druhému a třetímu důvodu kasačního opravného prostředku

Argumentace účastnic řízení

- 69 V rámci druhého důvodu kasačního opravného prostředku, který se týká bodů 60 až 64 napadeného rozsudku, navrhovatelky tvrdí, že tento důvod je stížen nesprávným právním posouzením, pokud jde o výklad čl. 20 odst. 2 nařízení č. 1/2003 v rozsahu, v němž potvrzuje, že Komise měla právo pokračovat v dotčené kontrole ve svých prostorách v Bruselu. Podle navrhovatelek z doslovného a kontextuálního výkladu tohoto ustanovení vyplývá, že neopravňuje Komisi k provedení kontrol ve svých vlastních prostorách a že tyto kontroly musí být provedeny v prostorách dotčeného podniku nebo sdružení podniků.
- 70 Zaprvé z čl. 20 odst. 1 nařízení č. 1/2003 podle navrhovatelek jasně vyplývá, že se jedná o kontroly u „podniků a sdružení podniků“. Článek 20 odst. 2 tohoto nařízení upřesňuje podle navrhovatelek pravomoci, které jsou svěřeny inspektorům Komise k provádění těchto kontrol, včetně práva vstupovat do všech prostor, na pozemky a do dopravních prostředků „podniků a sdružení podniků“ v souladu s čl. 20 odst. 2 písm. a) téhož nařízení. Ostatní pravomoci, a sice kontrolovat účetní knihy a ostatní obchodní záznamy, pořizovat kopie z těchto dokumentů, zapečťovat prostory, účetní knihy nebo ostatní záznamy, dotazovat se zaměstnanců podniku, jsou nedílnou součástí této kontroly, a musí být tedy podle navrhovatelek prováděny v prostorách kontrolovaného podniku.
- 71 Zadruhé, pokud by čl. 20 odst. 2 písm. b) nařízení č. 1/2003 měl být vykládán v tom smyslu, že místo „kontrol“ prováděné na základě tohoto ustanovení není takto ohraničeno, měla by podle navrhovatelek Komise rovněž pravomoc na základě čl. 20 odst. 2 písm. e) tohoto nařízení dotazovat se zástupců dotyčného podniku mimo prostory tohoto podniku nebo na základě čl. 20 odst. 2 písm. b) nebo c) uvedeného nařízení kontrolovat a kopírovat dokumenty držené třetími osobami, jako například poskytovateli služeb uchovávání údajů na dálku, aniž by vstoupila do prostor podniku. Podle názoru navrhovatelek je však zjevné, že unijní zákonodárce tím, že přijal nařízení č. 1/2003, nezamýšlel svěřit Komisi tak významné vyšetřovací pravomoci. Takový restriktivní výklad je podle navrhovatelek potvrzen článkem 21 tohoto nařízení, podle kterého se pro kontrolu v jiných prostorách vyžaduje zvláštní rozhodnutí. Pokud by článek 20 nařízení č. 1/2003 umožňoval kontrolu účetních knih a ostatních obchodních záznamů mimo prostory podniku, čl. 21 odst. 4 tohoto nařízení by podle navrhovatelek neměl žádný užitek.

- 72 Zatřetí nelze mít podle názoru navrhovatelek za to, že čl. 20 odst. 2 písm. b) nařízení č. 1/2003 opravňuje Komisi implicitně k tomu, aby kontrolovala dokumenty mimo prostory dotyčného podniku, jelikož taková pravomoc není nezbytná k tomu, aby Komise mohla účinně vykonávat své funkce podle nařízení č. 1/2003, a v opačném případě podle navrhovatelek není kontrola prostor nemožná ani podstatně obtížnější. V projednávané věci totiž inspektoři mohli podle názoru navrhovatelek prodloužit dobu trvání dotčené kontroly o několik dnů tak, aby přezkoumali všechny dokumenty na místě a zabavili pouze ty dokumenty, které byly relevantní. Tribunál se podle navrhovatelek v tomto ohledu opíral nanejvýš o důvody administrativního zjednodušení a účelnosti.
- 73 Začtvrté zdánlivé záruky zohledněné Tribunálem, pokud jde o průběh řízení v Bruselu, nemají podle navrhovatelek vztah k otázce, zda Komise měla pravomoc pokračovat v dotčené kontrole ve svých prostorách.
- 74 V rámci třetího důvodu kasačního opravného prostředku, který se týká bodů 67 a 72 napadeného rozsudku, navrhovatelky Tribunálu vytýkají, že se dopustil nesprávného právního posouzení, pokud jde o zeměpisný rámec rozhodnutí o kontrole. Podle gramatického a kontextuálního výkladu odkaz v tomto rozhodnutí na prostory kontrolované navrhovatelkami zjevně podle jejich názoru znamená omezení kontrol povolených na základě uvedeného rozhodnutí. Z toho podle navrhovatelek vyplývá, že v projednávané věci mělo být rozhodnutí Komise o provedení kontroly v jiných prostorách, než jsou prostory dotčeného podniku, přijato na základě článku 21 nařízení č. 1/2003 a podmíněno soudním povolením.
- 75 Komise tuto argumentaci zpochybňuje.

Závěry Soudního dvora

- 76 V rámci druhého a třetího důvodu kasačního opravného prostředku, které je třeba zkoumat společně, navrhovatelky v podstatě tvrdí, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když měl za to, že je přípustné, aby Komise pokračovala v dotčené kontrole ve svých prostorách v Bruselu.
- 77 V tomto ohledu je třeba uvést, že jak ze znění, tak i ze systematiky článku 20 nařízení č. 1/2003 zjevně vyplývá, že kontrola musí začít a v zásadě pokračovat, jak uvádí čl. 20 odst. 1 tohoto nařízení, u „podniků a sdružení podniků“, a že z tohoto důvodu jednak čl. 20 odst. 2 písm. a) uvedeného nařízení opravňuje Komisi „vstupovat do všech prostorů, na pozemky a do dopravních prostředků“ podniků a sdružení podniků, a jednak čl. 20 odst. 3 téhož nařízení zavazuje Komisi k tomu, aby včas před uskutečněním kontroly zaslala oznámení o kontrole orgánu pro hospodářskou soutěž členského státu, „na jehož území se má provést“. Rovněž z tohoto důvodu v projednávané věci rozhodnutí o kontrole ukládalo navrhovatelkám, aby se podrobily kontrole „ve všech prostorách, které [samy] kontrolovaly“.
- 78 Jak však Tribunál právem uvedl v bodě 60 napadeného rozsudku, čl. 20 odst. 2 písm. b) nařízení č. 1/2003 nestanoví, jak tvrdí navrhovatelky, že kontrola účetních knih a obchodních záznamů podniků podléhajících kontrole se provádí výlučně v jejich prostorách za všech okolností.
- 79 Totéž platí pro rozhodnutí o kontrole, které pouze stanoví, že dotčená kontrola může být provedena ve všech prostorách kontrolovaných navrhovatelkami.
- 80 Jak v podstatě uvedla generální advokátka v bodě 76 svého stanoviska, pokračování takové kontroly v prostorách Komise nepředstavuje samo o sobě a ve vztahu ke kontrole provedené v samotných prostorách kontrolovaných podniků dodatečný zásah do práv těchto podniků, který by vyžadoval, aby taková možnost byla pro Komisi výslovně stanovena, aniž může být implicitně vyvozena z pravomocí

svěřených tomuto orgánu v čl. 20 odst. 1 a 2 nařízení 1/2003. Skutečnost, že v některých případech není nezbytně nutné pokračovat v kontrole v prostorách Komise, aby Komise mohla kontrolu provést, neznamená, že taková možnost je za všech okolností vyloučena.

- 81 Legitimní důvody totiž mohou vést Komisi i v zájmu dotyčných podniků k rozhodnutí pokračovat v kontrole údajů, které v dotyčném podniku shromáždila, ve svých prostorách v Bruselu. V tomto ohledu je třeba připomenout, jak vyplývá z bodu 66 tohoto rozsudku, že doba nezbytná pro zpracování elektronických údajů může být značná. Nutit Komisi, aby takové údaje zpracovávala výlučně v prostorách kontrolovaného podniku, jedná-li se o obzvláště objemné údaje, by přitom mohlo mít za následek značné prodloužení doby přítomnosti inspektorů v prostorách tohoto podniku, což by mohlo ohrozit účinnost kontroly a zbytečně zvýšit zásah do fungování uvedeného podniku z důvodu kontroly.
- 82 Kromě toho je třeba připomenout, jak vyplývá z bodu 61 napadeného rozsudku, že navrhovatelky Komisi nevytýkají, že při kontrole přesné kopie pevného disku počítače pana J. a kopií souborů elektronické pošty nalezených v uvedeném počítači, jakož i v počítači pana R., provedené v prostorách Komise v Bruselu postupovala jinak, než kdyby tato kontrola byla provedena v prostorách navrhovatelek. Navrhovatelky totiž nezpochybňují, že při kontrole provedené Komisí v jejích prostorách v Bruselu byla plně dodržena jejich práva na obhajobu vzhledem k tomu, že Komise během celé doby trvání dotčené kontroly zaručila ochranu dotyčných údajů a vložila do spisu pouze dokumenty, o nichž se předtím ujistila, že jsou relevantní pro účely této kontroly.
- 83 Výklad čl. 20 odst. 2 písm. b) nařízení č. 1/2003, podle kterého může Komise případně ve svých prostorách v Bruselu pokračovat v kontrole, kterou náležitě zahájila v prostorách kontrolovaného podniku nebo sdružení podniků, není zpochybněn argumentem navrhovatelek, podle kterého by takový výklad znamenal, že pravomoc dotazovat se zástupců dotčeného podniku stanovená v čl. 20 odst. 2 písm. e) tohoto nařízení může být rovněž vykonávána Komisí jinde než v prostorách tohoto podniku. Je třeba připomenout, že projednáváný spor se týká otázky, zda se Komise dopustila protiprávního jednání tím, že pokračovala v kontrole účetních knih a jiných obchodních záznamů podniku na základě čl. 20 odst. 2 písm. b) nařízení č. 1/2003 ve svých prostorách v Bruselu, a netýká se výkonu výsad Komise uvedených v čl. 20 odst. 2 písm. e) tohoto nařízení.
- 84 Argument navrhovatelek, podle kterého by takový výklad čl. 20 odst. 2 písm. b) nařízení č. 1/2003 Komisi umožnil kontrolovat a kopírovat dokumenty držené třetími osobami, které se nacházejí mimo prostory kontrolovaného podniku, musí být rovněž odmítnut. Možnost Komise pokračovat ve svých prostorách v Bruselu v kontrole, kterou zahájila v prostorách kontrolovaného podniku, totiž nemá žádný vliv na otázku, zda je tento orgán na základě čl. 20 odst. 2 písm. b) nařízení č. 1/2003 oprávněn kontrolovat a kopírovat dokumenty držené třetími osobami. V tomto ohledu je třeba uvést, že skutečnost, že Komise provádí kontrolu ve svých vlastních prostorách, znamená, že se jedná o pokračování jedné a téže kontroly zahájené v prostorách takového podniku, a nikoli o novou kontrolu u třetí osoby.
- 85 Výklad čl. 20 odst. 2 písm. b) nařízení č. 1/2003 poskytnutý v bodě 83 tohoto rozsudku není zpochybněn ani argumentem navrhovatelek, podle kterého by byl čl. 21 odst. 4 nařízení č. 1/2003, který odkazuje, pokud jde o kontrolu v jiných prostorách než prostorách kontrolovaného podniku, na výsady Komise uvedené v čl. 20 odst. 2 písm. a) až c) nařízení č. 1/2003, zbaven svého smyslu, pokud by se mělo z tohoto článku 20 vyvodit, že uvedený orgán je oprávněn kontrolovat dokumenty mimo prostory tohoto podniku. Článek 21 nařízení č. 1/2003 se totiž týká situace, která je zcela odlišná od situace uvedené v článku 20 tohoto nařízení, a sice možnosti Komise provádět kontroly v jiných prostorách, než jsou obchodní prostory dotyčného podniku, jako je bydliště nebo dopravní prostředky jeho zaměstnanců, pokud existuje důvodné podezření, že v nich jsou uchovávány účetní knihy nebo jiné obchodní záznamy související s oblastí, která je předmětem kontroly, které by mohly být relevantní pro prokázání závažného porušení článku 101 nebo 102 SFEU.

- 86 Pokud jde o argument navrhovatelek, podle kterého jsou vyšetřovací pravomoci, které má Komise v oblasti hospodářské soutěže, jasně vymezeny, jak vyplývá z bodu 64 tohoto rozsudku, neznámá to, že tyto pravomoci musí být vykládány restriktivně, což by za určitých okolností mohlo narušit účinný výkon těchto pravomocí, a zbavit tak ustanovení článku 20 nařízení č. 1/2003 jejich užitečného účinku.
- 87 Je však třeba uvést, jak to učinila generální advokátka v bodech 67 a 78 svého stanoviska, že Komise může na základě čl. 20 odst. 2 písm. b) nařízení č. 1/2003 využít možnosti pokračovat v kontrole účetních knih a ostatních obchodních záznamů kontrolovaného podniku ve svých prostorách v Bruselu pouze tehdy, pokud může mít legitimně za to, že je odůvodněné tak učinit v zájmu účinnosti kontroly nebo za účelem zabránění nadměrnému zásahu do fungování dotčeného podniku.
- 88 V projednávané věci, jak vyplývá z popisu skutkových okolností zjištěných Tribunálem, který je v podstatě uveden v bodech 14 až 19 tohoto rozsudku, inspektoři Komise strávili celkem čtyři dny v prostorách společnosti Nexans France, a to od 28. do 30. ledna 2009 a poté dne 3. února 2009. Pořídili kopii určitých údajů a vložili je na datové nosiče, které byly vloženy do zapečetěných obálek a převezeny do kanceláří Komise v Bruselu. Následně přezkum všech údajů zaznamenaných na datových nosičích převezených do Bruselu za přítomnosti zástupců navrhovatelek trval osm pracovních dnů od 2. do 11. března 2009, což znamená, že v okamžiku, kdy se Komise rozhodla pokračovat v dotčené kontrole ve svých prostorách v Bruselu, bylo stále třeba přezkoumat obzvláště velké množství digitálních dat.
- 89 Za těchto podmínek je třeba dospět k závěru, že se Komise nedopustila protiprávního jednání, když rozhodla o pokračování dotčené kontroly ve svých prostorách v Bruselu. S ohledem na skutkové okolnosti konstatované Tribunálem totiž Komise mohla mít legitimně za to, že je odůvodněné pokračovat v této kontrole v jejích prostorách v Bruselu, a vyhnout se tak prodloužení doby přítomnosti inspektorů v prostorách společnosti Nexans France v zájmu účinnosti kontroly a za účelem zabránění přílišnému zásahu do fungování tohoto podniku.
- 90 V neposlední řadě, jak vyplývá z bodu 80 tohoto rozsudku, možnost Komise pokračovat v kontrole účetních knih a ostatních obchodních záznamů podniku na základě čl. 20 odst. 2 písm. b) nařízení č. 1/2003 v jejích prostorách v Bruselu je podmíněna zjištěním, že takové pokračování nevede k žádnému porušení práva na obhajobu a nepředstavuje další zásah do práv dotčených podniků ve srovnání s právem, které je vlastní provedení kontroly v jejich prostorách. Takový zásah by přitom musel být konstatován, pokud by pokračování této kontroly v prostorách Komise v Bruselu znamenalo pro kontrolovaný podnik dodatečné náklady vzniklé pouze kvůli tomuto pokračování. Z toho vyplývá, že pokud může takové pokračování v kontrole vést ke vzniku takových dodatečných nákladů, Komise je může provést pouze za podmínky, že souhlasí s uhrazením těchto nákladů, pokud jí dotčený podnik v tomto smyslu předloží řádně odůvodněnou žádost.
- 91 S ohledem na výše uvedené je třeba zamítnout druhý a třetí důvod kasačního opravného prostředku jako neopodstatněné.

Ke čtvrtému důvodu kasačního opravného prostředku

Argumentace účastnic řízení

- 92 V rámci čtvrtého důvodu kasačního opravného prostředku, který se týká bodů 156 a 157 napadeného rozsudku, navrhovatelky tvrdí, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, pokud jde o důsledky, které je třeba vyvodit z neexistence účinků dotčeného protiprávního jednání. Navrhovatelky tvrdí, že v návrhu na zahájení řízení podrobně vysvětlily důvod, proč měly za to, že většina prodejců, jichž se dotčené protiprávní jednání týká, nebyla tímto protiprávním jednáním dotčena. Ačkoli

Tribunál tato vysvětlení nezpochybnil, odmítl podle navrhovatelek mít za to, že neexistence účinků byla určujícím faktorem pro stanovení koeficientu závažnosti dotčeného protiprávního jednání, a to pouze z toho důvodu, že bod 22 pokynů z roku 2006 nevyžaduje, aby Komise zohlednila skutečný dopad protiprávního jednání na trh. Tribunál přitom není podle názoru navrhovatelek těmito pokyny vázán, rozhoduje-li na základě své pravomoci soudního přezkumu v plné jurisdikci, v jehož rámci musí provést vlastní posouzení a zohlednit všechny okolnosti projednávané věci. Rozhodnutí Tribunálu v tomto ohledu je tedy podle názoru navrhovatelek stiženo jeho odmítnutím vykonat svou pravomoc soudního přezkumu v plné jurisdikci za účelem posouzení výše pokuty stanovené Komisí na základě ustanovení článku 261 SFEU a článku 31 nařízení č. 1/2003.

- 93 Navrhovatelky v replice tvrdí, že úvahy Soudního dvora v rozsudku ze dne 26. září 2018, Infineon Technologies v. Komise (C-99/17 P, EU:C:2018:773), které vedly Soudní dvůr ke zrušení rozsudku, vůči kterému byl v citované věci podán kasační opravný prostředek, jsou použitelné na projednávanou věc.
- 94 Komise s touto argumentací nesouhlasí.

Závěry Soudního dvora

- 95 Je třeba na prvním místě připomenout, že pouze Tribunál je příslušný k tomu, aby přezkoumal způsob, jímž Komise posoudila v každém jednotlivém případě závažnost protiprávních jednání. V rámci kasačního opravného prostředku je předmětem přezkumu Soudního dvora jednak to, v jakém rozsahu Tribunál přihlédl právně správným způsobem ke všem zásadním faktorům pro posouzení závažnosti určitého jednání ve světle článku 101 SFEU a článku 23 nařízení č. 1/2003, a jednak ověření, zda Tribunál právně dostačujícím způsobem odpověděl na veškeré argumenty dovolávané na podporu návrhu na zrušení pokuty nebo snížení její částky (rozsudky ze dne 17. prosince 1998, Baustahlgewebe v. Komise, C-185/95 P, EU:C:1998:608, bod 128, a ze dne 26. září 2018, Infineon Technologies v. Komise, C-99/17 P, EU:C:2018:773, bod 192).
- 96 Na druhém místě podle judikatury Soudního dvora platí, že pravomoc soudního přezkumu v plné jurisdikci, která je unijnímu soudu přiznána v článku 31 nařízení č. 1/2003 v souladu s článkem 261 SFEU, opravňuje soud, aby nad rámec pouhého přezkumu legality sankce nahradil posouzení Komise svým posouzením, a uloženou pokutu nebo penále tedy zrušil, snížil nebo zvýšil (rozsudek ze dne 26. září 2018, Infineon Technologies v. Komise, C-99/17 P, EU:C:2018:773, bod 193 a citovaná judikatura).
- 97 Na třetím místě platí, že ačkoliv výkon této pravomoci soudního přezkumu v plné jurisdikci není rovnocenný přezkumu bez návrhu a řízení má spornou povahu, musí unijní soud při výkonu pravomocí stanovených v článcích 261 a 263 SFEU přezkoumat všechny právní i skutkové výhrady směřující k prokázání toho, že částka pokuty neodpovídá závažnosti a době trvání protiprávního jednání (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. září 2018, Infineon Technologies v. Komise, C-99/17 P, EU:C:2018:773, body 194 a 195, jakož i citovaná judikatura).
- 98 Na rozdíl od toho, co tvrdí navrhovatelky, z napadeného rozsudku přitom vyplývá, že Tribunál tuto povinnost splnil.
- 99 Tribunál vpravdě neměl výslovně za to, že argumenty navrhovatelek týkající se údajné neexistence účinků dotčeného protiprávního jednání jej nemohly při výkonu jeho pravomoci soudního přezkumu v plné jurisdikci vést ke snížení pokut, které jim byly uloženy ve sporném rozhodnutí. Pokud jde o výkon pravomoci, kterou normotvůrce výslovně přiznal unijnímu soudu, je přitom třeba, aby Soudní dvůr mohl v rámci řízení o kasačním opravném prostředku, ve kterém je existence takového výkonu zpochybněna účastníkem řízení, ověřit, že Tribunál tuto pravomoc skutečně vykonal v souladu s judikaturou připomenutou v bodě 96 tohoto rozsudku.

- 100 Z napadeného rozsudku však implicitně, nýbrž jasně vyplývá, že Tribunál vykonal svou pravomoc soudního přezkumu v plné jurisdikci a že dospěl k závěru uvedenému v předchozím bodě tohoto rozsudku.
- 101 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury Soudního dvora v oblasti kasačních opravných prostředků může být odůvodnění rozhodnutí Tribunálu implicitní za podmínky, že umožní zúčastněným seznámit se s důvody, o které se Tribunál opírá, a Soudnímu dvoru disponovat poznatky dostatečnými k tomu, aby mohl vykonat svůj přezkum (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 14. září 2016, *Trafilerie Meridionali v. Komise*, C-519/15 P, EU:C:2016:682, bod 41, jakož i ze dne 26. ledna 2017, *Villeroy & Boch Austria v. Komise*, C-626/13 P, EU:C:2017:54, bod 42 a citovaná judikatura).
- 102 V projednávané věci Tribunál v bodech 138 až 188 napadeného rozsudku přezkoumal jednotlivé návrhy navrhovatelek na snížení částek pokut, které jim byly uloženy ve sporném rozhodnutí. Tribunál přitom na začátku tohoto přezkumu v bodě 138 napadeného rozsudku připomněl, že přezkum legality, který mu v tomto ohledu přísluší, je doplněn pravomocí soudního přezkumu v plné jurisdikci, která je unijnímu soudu přiznána v článku 31 nařízení č. 1/2003 v souladu s článkem 261 SFEU.
- 103 Za těchto podmínek je třeba mít za to, že Tribunál tím, že provedl tento přezkum, skutečně zohlednil svou pravomoc soudního přezkumu v plné jurisdikci v rámci svého přezkumu legality sporného rozhodnutí.
- 104 Pokud jde o argumenty navrhovatelek založené na údajné neexistenci účinků dotčeného protiprávního jednání, které jsou přezkoumány v bodech 156 a 157 napadeného rozsudku, je pravda, že Tribunál v bodě 156 tohoto rozsudku připomněl, že podle samotného znění bodu 22 pokynů z roku 2006 Komise nutně nemusí zohlednit skutečný dopad nebo neexistenci skutečného dopadu protiprávního jednání na trh jakožto přitěžující nebo polehčující okolnost při posouzení závažnosti tohoto protiprávního jednání pro účely výpočtu pokuty. Tato úvaha by mohla vést k domněnce, že se Tribunál v tomto ohledu omezil pouze na svůj úkol přezkoumat legalitu sporného rozhodnutí zejména s ohledem na pokyny z roku 2006. I když jsou pokyny z roku 2006 závazné pro samotnou Komisi, jelikož se tak Komise omezuje při výkonu své posuzovací pravomoci (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 28. června 2005, *Dansk Rørindustri a další v. Komise*, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P až C-208/02 P a C-213/02 P, EU:C:2005:408, bod 211), nezavazují přitom naproti tomu unijní soud zejména při výkonu jeho pravomoci soudního přezkumu v plné jurisdikci uvedené v bodě 96 tohoto rozsudku (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 8. prosince 2011, *KME Germany a další v. Komise*, C-389/10 P, EU:C:2011:810, body 102 a 103), ačkoli se unijní soud může legitimně rozhodnout, že z nich bude vycházet (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. ledna 2017, *Aloys F. Dornbracht v. Komise*, C-604/13 P, EU:C:2017:45, bod 75).
- 105 Je však třeba uvést, že v témže bodě napadeného rozsudku Tribunál pokračoval ve svých úvahách, když konstatoval, že stačí, že Komisí stanovená úroveň podílu hodnoty tržeb, která má být zohledněna, je odůvodněna jinými skutečnostmi, které mohou mít na základě bodu 22 pokynů z roku 2006 vliv na určení závažnosti, jako je samotná povaha protiprávního jednání, kumulovaný podíl všech dotčených stran na trhu a zeměpisný rozsah protiprávního jednání. Právě to jsou přitom skutečnosti, o které se Komise v projednávané věci opírala při stanovení závažnosti dotčeného protiprávního jednání, jak Tribunál připomněl v bodě 148 napadeného rozsudku.
- 106 Tribunál tedy odkazem na tyto skutečnosti v tomto kontextu implicitně, avšak nezbytně při výkonu své pravomoci soudního přezkumu v plné jurisdikci rozhodl, že údajná neexistence účinků dotčeného protiprávního jednání jej nemůže z důvodu těchto dalších skutečností vést ke snížení pokut, které byly navrhovatelkám uloženy ve sporném rozhodnutí. Z toho mimoto vyplývá, že z tohoto důvodu vyvodil v bodě 157 napadeného rozsudku závěr, že argumenty týkající se této údajné neexistence účinků musí být odmítnuty.

- 107 Je třeba dodat, že tento výklad napadeného rozsudku vyžaduje, aby bylo zohledněno buďto původní znění bodu 156 tohoto rozsudku nebo znění usnesení o opravě ze dne 4. května 2020.
- 108 Projednávaný případ se liší od případu dotčeného ve věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 26. září 2018, Infineon Technologies v. Komise (C-99/17 P, EU:C:2018:773), a v níž Tribunál neposkytl jakoukoli odpověď na argument žalobkyně týkající se výkonu jeho pravomoci soudního přezkumu v plné jurisdikci.
- 109 Skutečnost, že v projednávané věci Tribunál neopomněl zohlednit svou pravomoc soudního přezkumu v plné jurisdikci, je ostatně potvrzena skutečností, že Tribunál v bodě 188 napadeného rozsudku dospěl k závěru, že návrh navrhovatelek na snížení částek pokut, které jim byly uloženy, musí být zamítnut z důvodu, že žalobní důvody a argumenty vznesené navrhovatelkami na podporu tohoto návrhu byly zamítnuty a že neexistují skutečnosti, které by v projednávané věci odůvodňovaly snížení částek těchto pokut.
- 110 Je tudíž třeba zamítnout čtvrtý důvod kasačního opravného prostředku jako zjevně neopodstatněný.

K pátému důvodu kasačního opravného prostředku

Argumentace účastníků řízení

- 111 V rámci pátého důvodu kasačního opravného prostředku, který se týká bodů 180 až 184 napadeného rozsudku, navrhovatelky tvrdí, že úvaha Tribunálu, podle které z důvodu účasti navrhovatelek na evropské kartelové konfiguraci byla Komise oprávněna zvýšit koeficient závažnosti použitý pro výpočet částek jím uložených pokut o 2 %, je stížena zjevně nesprávným posouzením a nedostatkem odůvodnění, pokud jde o míru, v níž evropská konfigurace mohla způsobit další újmu hospodářské soutěži v EHP. Podle navrhovatelek se Tribunál nemůže omezit na konstatování, že není pochyb o tom, že evropská konfigurace posílila narušení hospodářské soutěže, a to tím spíše, že kartelová konfigurace A/R byla jako celek plně prováděna. Mimoto Komise a Tribunál podle názoru navrhovatelek uznaly, že navrhovatelky předložily důkazy, z nichž vyplývalo, že všechny evropské prodeje evropským zákazníkům nebyly dotčeny.
- 112 Komise má za to, že tento důvod kasačního opravného prostředku je neopodstatněný.

Závěry Soudního dvora

- 113 Je třeba uvést, že tento důvod kasačního opravného prostředku spočívá na nesprávném výkladu napadeného rozsudku. Na rozdíl od toho, co tvrdí navrhovatelky, totiž Tribunál vůbec neměl za to, že navrhovatelky prokázaly, že dotčené protiprávní jednání nemělo dopad na všechny evropské prodeje. Tribunál naopak v bodě 181 napadeného rozsudku konstatoval, že evropská kartelová konfigurace s sebou nesla dodatečný závazek rozdělení projektů, který šel nad rámec stávajících pravidel pro přidělování projektů v kartelové konfiguraci A/R.
- 114 Za těchto okolností není úvaha Tribunálu uvedená v bodě 182 napadeného rozsudku, podle níž není pochyb o tom, že rozdělení projektů s podzemními a podmořskými silovými kabely v rámci evropské kartelové konfigurace posílilo narušení hospodářské soutěže, které v EHP způsobila konfigurace A/R uvedené kartelové dohody, stížena žádným nedostatkem odůvodnění.
- 115 Je třeba rovněž konstatovat, že se Tribunál nedopustil nesprávného právního posouzení, když měl za to, že rozdělení projektů mezi evropskými podniky představuje další narušení hospodářské soutěže ve vztahu k narušení hospodářské soutěže, které vyplývalo z kartelové konfigurace A/R. Jak totiž uvedla generální advokátka v bodě 126 svého stanoviska, úzká vazba obou těchto konfigurací totiž nic nemění

na tom, že evropská kartelová konfigurace ze samotné povahy představovala závazek odlišný od rozdělení projektů, které nebylo zahrnuto do kartelové konfigurace A/R. Úvaha Tribunálu, že toto další narušení hospodářské soutěže mohlo být legitimně sankcionováno zvýšenou pokutou, tedy není stížena nesprávným posouzením.

- ¹¹⁶ Z toho vyplývá, že pátý důvod kasačního opravného prostředku musí být zamítnut jako neopodstatněný.
- ¹¹⁷ Vzhledem k tomu, že žádný z důvodů předložených navrhovatelkami na podporu jejich kasačního opravného prostředku nemůže obstát, je třeba tento kasační opravný prostředek zamítnout v plném rozsahu.

K nákladům řízení

- ¹¹⁸ Podle čl. 138 odst. 1 jednacího řádu, jenž se na řízení o kasačním opravném prostředku použije na základě čl. 184 odst. 1 téhož jednacího řádu, se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.
- ¹¹⁹ Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a navrhovatelky neměly ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedeným uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (druhý senát) rozhodl takto:

1) Kasační opravný prostředek se zamítá.

2) Společnostem Nexans France SAS a Nexans SA se ukládá náhrada nákladů řízení.

Podpisy.